

РЕШЕНИЕ

№ 13780

гр. София, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **64** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на М. А. Ш. М. А. , гражданин на Е., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 02.12.2025 г. , издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Е.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва, че е кандидатствал за издаване на виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и

необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Правото на свободно установяване за продължителен период в страната попада под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 01.09.2025 г. жалбоподателят е поискал от посолството на Република България в [населено място], Е. да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението освен друго, е приложен трудов договор, което му дава право да получи виза „Д“ и право на продължително пребиваване по чл. 24и от ЗЧРБ. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Е.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 22/29.06.2025 г., издадена от посланика в посолството на Република България в [населено място], Е., издадена на основание Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВНР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива

данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото е приложено становище на ДАНС рег. № М-1880/25.02.2026 г. , според което апликантът не представлява заплаха за националната сигурност. Посочва се, обаче, че по време на интервюто с жалбоподателя в консулската служба е установено, че той не знае български език и не може да обясни как си и е намерил работа в България. Предвид това, с обжалвания административен акт е направен извод, че подписаният от жалбоподателя трудов договор, изготвен само на български език, е подписан формално и самоцелно, без да е основан на разбиране на съдържанието на договора и целене на правните му последици. Съдът не приема тези доводи, въз основа на които се прави извод, че процедурата по получаване на виза „Д“ се ползва само формално и е осъществена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Тези изводи се основават на предположения за това, че жалбоподателят не е запознат със съдържанието на трудовия си договор и не може да обясни начина, по който си е намерил работа. Административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 14 от АПК и да даде възможност на апликанта да ползва преводач. От друга страна, в административното производство е приложено писмо от МВР, Дирекция „Миграция“, според което на жалбоподателя е предоставен достъп до трудовия пазар на основание чл. 24и от ЗЧРБ. В рамките на това производство е представена и защитена необходимостта от сключване на процесния трудов договор.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и указанията по това решение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на М. А. Ш. М. А. , гражданин на Е., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, отказ за издаване на виза „Д“ от 02.12.2025 г. , издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Е..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Посолство на Република България в [населено място], Е. за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по заявление по образец от 01.09.2025 г. , с което жалбоподателят е поискал издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

